

הילדים שירה וזאת עם אבא וז'אן אוריאל (מימין), אמא ורד (במרכז) ודודה איריס צילום: שארל גולן

חינוך מאוון לאוון

אנשי השכלול: משפחה אחת, חמישה חירשים, ארבעה שבלולים באוזניים. שומעים, או לא שומעים, במשפחה הזאת כולם שמחים בחלקם

|| סמדר שיר

גיל צעיר, עת אבחנה כחרישה, מגדה איריס רושפורט-סיניגליה, היאבאק ולנצה. היא גרלה חברתה שומעת, צברה תארים אקדמיים, נישאה לגבר שומע, ילדה שתי

בנות שומעות ולא היעלתה ברעתה שאת המלחמה הקשה ביותר עליה עילה לגמול מול ועדת החרישים שקיפת חולים, בנראה לבקש אישור להשתלח ששל קובליארי - ששל שבלול באוזן - שני.

את ההשתלה הראשונה, שבה עברה ניתוח לה כנסת ששל קובליארי לאוונה שמאפשר לה לשמוע טוב יותר, עשתה רושפורט-סיניגליה (38) לפני כשי נתיים. "אחרי ההשתלה הראשונה הייתי מאושרת", היא מספרת. "אבל ככל שהתרגלתי לשלח השבלול הרגשתי שמשהו חסר לי. כל חיי הייתי צמודה לשני

מכשירי שמיעה והתרגלתי לשמיעה דר צבדית, ופתאום אני שומעת נפלא אך רק באוזן אחת". כל הבריאות אחריה מוכסה ששל אחו בלבן ואיריס ידעה שלא תוכל לייס כ-100 אלף שקלים בריאות נוחה פרטי. "רופא שמען בראש הוועדה של אחי: 'שבילי מה לא צריכה שני שילובים עיתים' 'שי הגיון בכך שחטעו ברא איתנו עם שניים כשי אבהו, זה מאאן איתנו, שבילי מה אתה גריר שתי ענייני? אתה הסתכל לי בעיניים ונתיח: 'באמת? אני חושבת שאלוהים ברא איתנו עם שני אונייני' כרי שתי חיוקת את המישיקיים".

רושפורט-סיניגליה זה לא הצחיק בכלל. היא המשיכה בעבודתה כשקיימת שומעת לפני כחצי שנה היא נבנתה השתלה שנייה ולוורית גולדה מחדש. את נסיגונה האישית חלקה רושפורט-סיניגליה ביום היקון לרגל עשור לשלח קובליארי מברוכ שניידר שחוקיים שבטען ששבלול בחילדים מוכר ששלחם הופיע ומגושלת אחי אוריאל (6 חוצי) בנ

של אחיה וזאל אוריאל, קונטרטר במקצועו שנולד חריש אך נכון לבעשיו מסתפק במכשירי שמיעה. יואל (37) נשוי לוורד, חרישת מלודה שמתקשרת עם הסביבה בעזרת קריאת שפתים. היא מספרת שחיייה עשירים ומלאים, אף שמעולם לא שמעה את קולותיהם של שני ילדיה, וירשים מלודה, שעברו השתלת שבלול בגיל שנה. "כולם חושבים שהחלום שלי הוא לשמוע", אומרת ורד (38), בעלת תואר שני בבולוניה וחי קרת בחברת תרופות, "אבל אני איר כולה לחלום אתי ושידה (4 חוצי), נותחו בגיל שנה ובוכות השלולים שומעים כמו ילדים רגילים. אני מעריפה את השקט".

"לא סוף העולם"

הסיפור הזה מתחיל בקיבוץ רחומה, במשפחת רושפורט שבנה הבכור, יונתן, הוא שופ ומסעיר. "כיוון שנולתני אחריי, ולמאט שלטו כבר היה ניסיון בני דול תינוק, היא הבחינה מרד מאוד שאני לא מגיבה לרעשים", מספרת איריס. "בגיל חצי שנה נקבע שנולתני עם יליתי שמיעה עמוק. קיבלתי מכשיר שמיעה והאמא החליטה לעשות הכל כדי ליתוו לי לתתגר על המגבלה". אך עור לפני שאמה אורלי הסיפיקה להתואש מהחלום שילדהה לקיימת שמיעה נולד יואל, חילוש גם הוא. "היא, בחישים שלה, קלטת מיר שגם הוא בדיקות, אבל כיוון שיואל היה תינוק כל כך ערני ויצי קינן עם הסובבים הוא נתעה. אביו לאאט שהוא פרטוארית. רק בגיל שלוש יואל אובחן, קיבל מכשיר שמיעה והלמד לרבו".

ורד אוריאל: "כולם חושבים שילדה שלי הוא לשמוע, אבל איך אני יכולה לחלום לה שאיני לא מכירה?"

שפת", ממכירה איריס. "בית הספר המוקדם, שכל כך עזר את אמא לעזור לו, כבר לא איפשר לה להיכנס לכיתה ולכן ההשתלבות שלו הייתה יותר איטית".

כשהתגבר ויאל, שנועו במכשירי שמיעה, כמפעיל ציור הקלאי בקיבוץ. "חרישת וצבדית", הוא מספר בגיל 30, עם נישואיו לוורד, עקף לרמת אביב ועזבת את של שמעפתו לאוריאל. לשיי "אחרי שבילי ואני עובנת את הקיבוץ רבנתו לו נורא, לא רציתי שייאשר שם לבד", היא מסחררת. "שיריסמוני מורעה בשמול של יואל כלוח החריכות ש'שומעים' ברשת, ולמרבית המול חברה של ורד שיכנעה אותה לענות למרעה".

"אחרי חורש הזה הציע לי נישואים", מספרת ורד בחיך רחב. יואל, נבאק לאיריס, מעולם לא הלם על ניתוח ההחרדת ששלח. "שבילי מוז' הוא תוהה, 'אני שיר מעורלות חוקים כמו סרנה ושוכרבת בכבשיו טוב לי. לכה אני קורא שפתים, וכשבששלו לא ברור לי ער חסון אני מנחש ואין לי עיניה להתסדר".

ורד, אשתה, הכריזה במכשירי שמיעה ער גיל 18, "אבל הם לא עזרו לי להרדתי אותם ומאז אני שומעת שפתים". לא עשיתו בדיקות גנטיית לפני התנהג מפי שזה רגאל נול מיתוח או מהם הילד שלטו לא ישמעו זה אומר שהוא יהיה פחות מאושר אחי אובחן בגיל חורשים, שיריה אובחנה כשהייתה תום, ולא קיבלתי את זה בהפתעה". שני הילדים למרו לקרוא שפתים ועזרו במכשיריה ער גיל שנה. "ברור שפחדתי לשלוח אותם לניתוח", אומרת ורד, "אבל בריעבני אני שמה. הניתוח כל אחד מהם התנהג כמו תינוק עיוור שפארום מתחיל לראות. לפני שהם נבנסים למקלחת, הולכים לבדיקה או שוכבים לישון הם מדידי את המגנטים ואוהו הם כנוני, לא שומעים כרי. אפשר לומר שהם חיים בעול עול מהצ' המיממה עם שומעים הכל ובחצי השני הם חושבים רומבו".

ניתוח השתלה שני לא עומד כרגע על הפרק. "אני מחרוזת", אומרת ורד, "ובנינו אין סיבה עם שלח אחד עם שומעים נפלא. אבא שלי לוחק אותם לוקומוטורים". "אני אובנת את מוצרט", מכריז איה, שמתכוונ לכתוח א, ואילו שיריה מעקמת את אפה. "מוצרט? אני אובנת את באך".

אך למרות הכל אמם לא התייאשה. כדי לשלב את איריס כמו כולם היא פתחה ששה יחידות שתעזור לה. "היא הבינה שכיר לשלב אותי בסביבה שומעת, בנן ובכיתה, צריך לחנך את הסביבה לקבל אותי. כל הם היא הגיעה למסגרת החינוכית שבה שותי והוציאה אותי לשעה יחד עם ילד שומע במשך שעה שנוני שחלקו איתה. הילד השומע, שהרוויח בוטס של ציאה מהשרה, למד לשבת מולו כדי שאוכל לקרוא את תנועות שפתיו וככה היא למרה את כולם".

בכיתה ד' היא צבדה לבית ספר אוריר שבו היו שני עררים שנהגו להתחלל על. "הם משכו בחוטים של המכשיר מכשירי כדי לישמוע אותו ממפצץ ושרי רק", היא נזכרת. "כל יום חורתי הביתה בוכה, ער שתפסתי יומיה. נגישה למתנת ובקישת שתעמיד לרשותי שעה כדי שאוכל להכסיר לביתה מה הם ילדה שלא שומעת. מאוחר יותר צבדתי לפני מכ שירי שמיעה והלמתי להתגבר לצבא. אבל אחרי שנה בתוק אובחנה והשתלה לוחור לקיבוץ כדי לעבוד ולהוויח את כותי ללימודים".

היא שובצה בעבודה בבית התינוקות, סמוך למפ על שכן נקלט אלכס בגילייה, עולה חריש מאיטליה. "בקישה ממאט מתברר עליו פרטים", היא מוסיפת. "התחנתו החלטת לעשות לרדים בריעה שיש סיכוי לחישה שגוהם או מיהה זה לא סוף העולם".

שתי נבשאות - ריעת (9) ונעמה (7) נולדו שומעות, אך אושרה של איריס נמהל בעצב מפני ש"כל חריון נתן לי עוד כמה באוזן. התחלתי לסבול ממטבונים, ממחרוזות והמיפעה שלי הורדררה. בעפעם הראשונה בחיי מצאתי את עצמי חסרת אוניי פחותי מניתוח אחי, אבל לא הייתה לי ברייה". אחרי "ההשתלה הראשונה רבתי איריס ליעבר את אחי ונתיח גם הוא שומע. "פרופ' יואל אטיאס, מנהל מכון המשיקה במשדיר, היה זה שתתקן לי ששכלולתי להילחם כדי לקבל אישור מיוחד לישלש שני אחרי הניתוח השני פתאום שמעתי ששתי האוניינים. פתאום הבנתי מה מהו העכבות בתוך בויע אטומה, בבדידות לא מווריה. התחלתי לרוב כשלפון, לקבוע פגישות, להתקדם בעבודתי".

חיים בשני עולמות
אצל אחיה יואל הסיפור היה קצת שונה. "מפני שהאבאון המאורה, בגיל שלוש, גרם לו לפיעור